

Tvivel ud af Verden, for det er ikke Meningen at røre ved dette Spørgsmaal. Der er overhovedet ikke fra min Side tænkt paa gennem § 258 at blande Straffeloven ind i Organisationernes økonomiske Kampe med hinanden — det vilde ogsaa være en ganske haabløs Opgave for en Straffelov. Det har jeg betragtet, maa jeg tilstaa, som selvfølgelig, og der findes derfor heller ikke i Bemærkningerne et eneste Ord derom. Men hvorledes skal man udtrykkelig kunne angive, hvorledes skal man kunne formulere de Undtagelser, denne Paragraf skulde indeholde? Hvis det ærede Medlem Hr. Rytter vil kunne hjælpe mig til en Formulering, vilde jeg være ham meget forbunden og tilgive ham hans ironiske Udfald fra i Gaar — de er heldigvis saa sjældne, at man for en enkelt Gang kan tilgive dem. § 258 er, ligesom den nugældende Straffelovs § 210, en meget vanskelig Paragraf at formulere, men jeg kan ikke se, at den kan undværes i Hundreder af Livets Forhold, hvor Enkeltmand staar overfor Enkeltmand, og heller ikke i mange Tilfælde, hvor en Organisation vil søge at tvinge Enkeltmand til at handle efter dens Ønske, f. Eks. til at sælge paa visse Vilkaar, som han ikke ønsker at underkaste sig, til at misbruge en Monopolstilling — som man kender det indenfor Lægernes Fagforening —, til at undlade at levere Varer til visse handlende paa de Betingelser, man selv ønsker. I mange af den Slags Forhold er der Brug for en saadan Paragraf. Men jeg har, det indrømmer jeg ærligt, forgæves tumlet med at finde en Affattelse — og jeg har haft mange forskellige Affattelser fremme —, som samtidig kunde tilfredsstille den enkeltes Krav til en rimelig Handlefrihed og andres berettigede Krav paa ikke at blive ramt senere af en Klasedom. Det vanskeligste ved Paragraffen er imidlertid efter min Opfattelse de fra § 210 hentede og af Kommissionen bevarede Udtryk: tvinger nogen til at gøre, taale eller undlade noget. Det er nemlig ganske overordentlig omfattende. Jeg har ikke kunnet finde noget Udtryk for de Begrænsninger, man i og for sig kunde ønske at lægge i disse Ord. Tilfreds med denne Paragraf eller med § 210 eller med Kommissionsudkastets Formulering har jeg imidlertid aldrig været, det har jeg forlængst udtalt, og jeg vilde derfor være meget glad, om det Udvalg, der bliver nedsat, specielt det ærede Medlem Hr. Rytter, kunde være heldigere der, end Kommissionen har været, og end jeg har været, og finde en Formulering, der kan tilfredsstille. Men jeg tror ganske

vist, det vil falde adskilligt vanskeligere, end det er at kritisere den nuværende Formulering.

Det ærede Medlem Hr. Rytter var, ligesom det ærede Medlem Hr. Axel Møller, meget utilfreds med — nej, for en Gangs Skyld meget tilfreds med, at man ikke længere skal kunne slippe for Bedrageri- straf, som nu efter § 254, ved at betale, ved at skaffe Dækning. Men begge de ærede Medlemmer antydede, at der maaske burde aabnes en Ventil. Det er jeg meget betænkelig ved. Jeg tror, det vil være yderst farligt, idet det faktisk vil betyde, at de velhavende Bedragerere saa alligevel slipper fri.

De forskellige Bemærkninger, der er gjort til § 205, om Forledelse til Spekulation, og navnlig til § 297, Punkt 2, om Bankkritikken, forstaar jeg i og for sig godt, og jeg vil bede det Udvalg, der bliver nedsat, om at forhandle nærmere med Erhvervsministeriet, særlig om den sidste Bestemmelse, der, som allerede bemærket, for mig ikke er uden Betænkelighed. Heller ikke set fra Pressefrihedens Synspunkt.

Hvad i øvrigt angaar Forslagets Stilling til Pressen, er det omtrent blevet angivet, som Hørup i sin Tid sagde: Den, der udsiger noget om nogen eller noget, straffes o. s. v. Jeg maa tilstaa, at det har ikke været min Hensigt at gaa saa vidt. Tværtimod, jeg maa sige, at Kommissionsudkastets Bestemmelser om Pressefrihed er udvidet paa flere Punkter til Fordel for Pressefriheden, særlig i den meget vigtige Bestemmelse i § 267. Men herom har jeg allerede gjort Bemærkninger under Forelæggelsestalen. Jeg tør overhovedet ikke modtage den Kompliment — for saaledes var det vel ment — fra det ærede Medlem Hr. Axel Møller, at jeg ikke skulde være bange for Pressen. Det er jeg rigtignok, og det i saa høj Grad, at jeg til Trods for, at jeg er udpræget Tilhænger af Pressefriheden, netop af Frygt for Pressen gerne vil være med til at skærpe det Ansvar, som er Frihedens naturlige Følgesvend, og som man ikke nu mærker saa synderlig meget til. Men det vilde føre alt for vidt at komme ind paa dette store Problem, og det vilde heller ikke være rimeligt nu, efter at der er nedsat et Udvalg, der skal overveje, om der er Grund til at give nye Regler om Pressens Ansvar.

Jeg tror ikke, det vil være muligt for mig at komme ind paa flere Enkeltheder, og det bliver der vel ogsaa god Tid til i Udvalget. Jeg skal derfor afslutte denne